

Luiaardenopvang

Zaterdag 19 oktober.

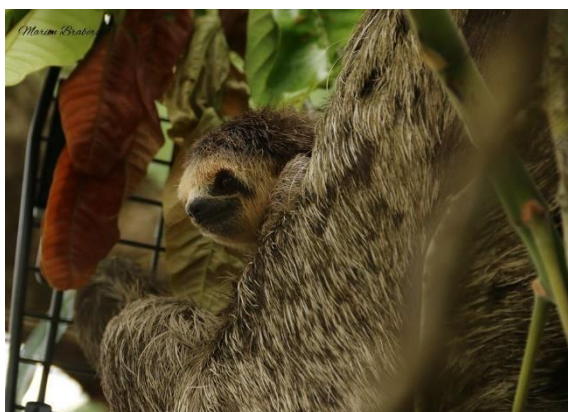

Beetje “uitslapen” We hadden nog niets op de planning staan. Maar toch om 7.30 aan het ontbijt in ons appartement. De koelkast was gevuld door Anouska de manager van de lodge. Broodjes, beleg ,eitjes, fruit, sappie. Alles was aanwezig. Ook de vogels kwamen binnen kijken of er wat mee te pikken valt. Hierna bij het zwembad gaan liggen en beetje de omgeving van de lodge verkend. Deze ligt aan de Saramacca rivier met een mooie tuin. Met Anouska overlegd of we bij de luipaarden opvang terecht konden. Ze ging het regelen en om 15 uur konden we terecht. Om 13.30 aangefietst om eerst ff ergens te lunchen. We kwamen uit bij Carmen en René (La Cantico del Carmen)die een kleine kaart hadden. Daar heerlijke Bojo, (cake van kokos en cassave),broodtaart gemaakt van deeg en amandel en Surinaamse huzarensalade besteld. We wilden toch alle Surinaamse gerechten proberen die Carmen zelf bereid had. Samen kwamen ze bij ons zitten in het prieeltje aan de rivier en ze vertelde ons hun Levensverhaal. Twee heerlijke mensen die deze zaak op hadden gezet om van de omzetting ouderen van Suriname te helpen voor bijvoorbeeld een rolstoel, rollator of incontinentie materiaal aan te schaffen. We kwamen er niet weg. Op het punt van vertrek moest er ook nog snel een foto gemaakt worden. Toen snel weer de fiets op want om 15 uur stond de afspraak bij Monique van de luiaardenopvang. We zitten net op de fiets en het begint ineens te hozen. Maar we moesten door. Gelukkig was het een warme douche en bij Monique aangekomen was het alweer droog.

Daar een mooie rondleiding gekregen van Monique Pool en hoe de opvang tot stand is gekomen. Vanaf 2005 bekommerd zij zich over de luiaards. Gemiddeld per jaar vangen ze honderd luiaards op om ze aan te laten sterken en hierna weer vrij te laten. We horen de meest trieste verhalen aan over de luiaards. Ze worden vaak als jong bij moeder weggehaald om dan als huisdier te houden. De nagels worden geknipt zodat ze de mens niet kunnen verwonden, maar het beestje kan niet meer klimmen. Dit duurt jaren voordat de nagels weer aangegroeid zijn. Ook door boskap raken vele luiaards hun omgeving kwijt.

Ook vangen zij verschillende soorten miereneters op. Deze had ze ook: een boom-miereneter de

middelste soort.

In 2017 heeft de natuurstichting Green Heritage Fund Suriname een professioneel opvangcentrum geopend waar bezoekers op afspraak welkom zijn. Enkele luiaards hebben we daar mogen bewonderen maar het allermooiste was: moeder met kind (ze weten pas na 1 jaar of het zoon of dochter is). En wat we ook nog niet geschreven hebben: Zondag zal moeder en kind weer vrijgelaten worden aan de overkant van de rivier en wij mogen daar bij zijn.

Ons geluk kon niet op.

De baby luiaard van 2 maanden is vrijdag door een bouwvakker tijdens zijn werkzaamheden weggehaald bij de moeder. Hij dacht leuk Huisdierdje. Gelukkig werd hij op tijd betrapt en is het opvangcentrum gebeld. Ze hebben gelukkig ook de moeder nog kunnen vinden en ze zijn samen herenigd. Heftig en dit gebeurt nog veel in Suriname terwijl het strafbaar is.

Na een donatie achter gelaten te hebben en ondertussen alweer opgedroogd te zijn fietsen we weer terug naar de lodge. We zijn onder de indruk.

Terug bij de lodge gerelaxt bij het zwembad en in het Prieeltje totdat Kenneth de kok riep dat het eten klaar was, heerlijke roti verkeerd, zoals Kenneth het noemt. Rund ipv kip maar overheerlijk. Nog een afzakkertje hierna en toen voldaan naar ons nestje.